

JANA[®]

Tine in Pisanko

AVTORJA: PATRIK IN DOROTEJA ANŽLOVAR
ILUSTRATORKA: JANA FAK

Orangutan Tine živi v najbolj razkošni drevesni hiši na najširšem drevesu v najbolj bogatem predelu naše majhne opičje vasi. Ima največjo sobo od vseh opičjih mladičev v šoli v gozdu in daleč največ igrač. Vse to si lahko privošči, saj je njegov oče opičji poglavar, ki naroča, kaj morajo delati ostale opice: na primer kam posaditi bananovce in kam pripeljati igrače in kam prekucniti pesek. Njegova družina je celo tako premožna, da imajo shrambo vedno polno založeno s sadjem, in če njihov hladilnik odpreš malo prehitro, ti lahko nekaj hrane pristane na repu. Tine zato nikoli ne je iste hrane dvakrat v dnevu, kaj šele, da bi enako hrano jedel dva dni zapored. To se Tinetu še ni zgodilo.

Nekega dne se je Tine igral z žogo, in ko jo je brcnil malo premočno, je ušla čez ograjo na travnik za širokim drevesom. Tine je preplezal ograjo in stekel po žogo. Nenadoma pa mu je v nosnice šinil nenavaden vonj malo po čaju in malo po medu. Ni se mu mogel upreti, saj česa takega ni še nikol jedel oziroma pil. Sledil je vonju do bližnjega drevesa in potrkal na vrata drevesne hišice na njem. Odprl mu je mandril, ki mu je bilo ime Pisanko, saj je bil njegov kožuh pisan, čez trebušček pa je imel poveznjen predpasnik živahnih barv.

Tine ga je vljudno povprašal o vonju. Pisanko mu je povedal, da so to domač brusnični čaj in bananini muffini z medom. Tineta sicer ni poznal, vendar se mu je zdel prijetna in dobrodošla družba, zato ga je povabil naprej. Pisanko je Tinetu razložil, da je skuhal čaj za svojo bolno sestrico Misi in zraven spekel še muffine, saj so bili njena najljubša sladica. Ponudil jih je tudi Tinetu in ta je z veseljem zagrizel v enega. Mmm, tako okusnega muffina še ni jedel, zato je prosil še za enega. Pisanku je bilo všeč Tinetovo navdušenje nad njegovo peko, saj je bilo to nekaj, v čemer je zares užival. Cele dneve si je zmišljeval nove in nove recepte in jih preizkušal. Tinetu je povedal, da si želi biti slaščičar, ko odraste, in morda celo odpreti svojo lastno slaščičarno na kavčukovcu ob robu gozda. Pisanko in Tine sta se zagovorila do poznega večera in se dogovorila, da se naslednji dan ponovno vidita.

Ko je naslednji dan po šoli Tine prišel k Pisanku na obisk, mu je ta povedal, da vso noč ni spal, ker je razmišljal, kaj vse bo danes naredil iz sadja, ki ga je oče včeraj zvečer prinesel domov. Tinetu je tako lahko ponudil mangov mousse, jagodni smoothie in limonino pito. Tine je pomislil, da je ravno včeraj jedel sadno kupo iz polovice manga, obloženo s štirimi ogromnimi jagodami, v čaj pa si je stisnil rezino limone, vendar je vseeno pokusil ponujene dobrote. Bile so fantastično dobre! Ni jih mogel prehvaliti in pojedel je vse, kar mu je Pisanko ponudil. Pisanko se je široko smejal in Tinetu povedal, da so njegovi domači že naveličani vseh sladici, zato jih bo zdaj pekel le zanj, vendar mu ne more obljubiti, kaj bo dobil, ker oče vsak večer prinese domov drugo sadje. Tineta je premagala radovednost in vprašal je, od kod oče prinaša toliko sadja.

Pisanko mu je navdušeno začel razlagati, da njegovi bogati sosodje, tisti, ki živijo na širokem drevesu, vsak dan na travnik za ograjo zavržejo sadje, ki ga tisti dan niso pojedli ali je že malo nagnito. To sadje na poti iz službe pobere njegov oče in ga prinese domov k Pisanku, ki uživa pri ustvarjanju opičjih sadnih sladic iz ostankov. Nekaj sadja je sicer treba obrezati ali pa je primerno le za kakšen smoothie, vendar se ideje Pisanku kar iskrijo po glavi, ko zagleda kup na pol črnih banan, polovičko manga, drobne jagode, delno odrezano limono in še mnogo jagodičja. Tine je molčal in obljubil Pisanku, da jutri ponovno pride.

Ko je naslednji dan vstopil v Pisankovo hišico, je ta izgledal zelo potrta. Gledal je v tla in dejal, da danes ni ničesar pripravil, ker oče ni prinesel domov nobenih ostankov. Tine pa mu je presrečen pod nos potisnil košaro, polno svežega, vabljivega sadja. Hitel mu je razlagati, da si želi skupaj z njim odpreti slaščičarno, on bo dostavljal sadje in pokušal dobrote, Pisanko pa bo pekel in izumljal nove recepte.

Rekel je le, da se morata oba držati dveh pravil, in sicer, da ne bosta zavrgla prav nobenega sadja in da bosta koščke sladic, ki se čez dan ne bodo prodali, zvečer razdelila opičjim mladičem iz Pisankove šole. Pisanko je kar poskočil od veselja, ker bo lahko kar takoj pričel uresničevati svoje sanje, Tineta pa se je zavedanje, da je nekaj, kar zanj ni imelo nobene vrednosti več, v drugemu prebudilo tolikšno ustvarjalnost, veselje in navdušenje, tako dotaknilo, da ga je enostavno pri tem želel podpreti.

Njuna zgodba o sladicah iz zavrženega sadja je zaokrožila po vasi in mnoge opice so jih želele pokusiti. Njuna mala slaščičarna na kavčukovcu na robu gozda je tako rasla in se širila ter privabljala vse od šimpanzov pa do goril, predvsem pa je raslo njuno prijateljstvo, ki traja še do danes.

